

Arrest

nr. 256 748 van 18 juni 2021
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021 in plaats van 24 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. HERSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 17 februari 2020.

1.2. Op 15 januari 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 25 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, H.(...) A.(...) S.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 24 december 1983 in Oiba, departement Santander, Colombia. U groeide op bij uw ouders, voltooide uw middelbare studies en deed vervolgens uw militaire dienstplicht. Nadien vestigde u zich in San Martin, Meta. Uit een vorige relatie heeft u een dochter, A.(...) S.(...) A.(...) die werd geboren op 6 maart 2010. U was lange tijd niet aanwezig in het leven van uw dochter, maar sinds enige tijd probeert u het contact te herstellen. Uw dochter woont tot op heden bij haar grootmoeder langs moederskant in Villavicencio, Meta. Sinds anderhalf jaar heeft u een relatie met S.(...) O.(...) uit Granada, Meta.

U was reeds lange tijd een liefhebber van het platteland en wilde altijd al graag eigenaar worden van een finca. In de periode na uw militaire dienstplicht in 2006, kwamen er enkele gronden vrij in de gemeente Mapiripan, Meta. U en uw neven waren geïnteresseerd en besloten om de gronden op te nemen en er enkele finca's uit te bouwen. Sindsdien leefde u samen met uw neven M.(...) C.(...), R.(...) A.(...) S.(...) en G.(...) S.(...) in een vorm van commune samen op de finca's. U vulde uw dagen met het opknappen van deze finca's, alsook was u actief in de landbouw.

In de omgeving van Mapiripan en San Martin waren gewapende groeperingen, waaronder paramilitairen en Farc, actief. Na verloop van tijd kwamen er geregeld leden van deze groeperingen langs bij u en uw neven, zij eisten vervolgens dat jullie de gronden moesten opgeven en de omgeving moesten verlaten. U en uw neven weigerden dit consequent en werden vervolgens door de groeperingen gedoogd in de zone. Zij eisten echter wel een vacuna (afpersingsgeld), hetgeen jullie ook weigerden te betalen. Op 3 maart 2013 kwamen er wederom leden van de gewapende groeperingen naar de finca's om afpersingsgeld te eisen. Uw neef, G. S., was op dat gegeven ogenblik alleen thuis. Hij weigerde het geld te betalen, waarop hij door de gewapende groepering om het leven werd gebracht. U besloot voor een tijd naar Bogotá te trekken, waar u tot rust kon komen. Na een maand in Bogotá keerde u opnieuw terug naar uw finca in Mapiripan.

Na uw terugkeer uit Bogotá was de situatie met de gewapende groeperingen enigszins gekalmeerd. Op een avond in juni 2013 was u samen met een vijftiengtal personen aanwezig op een religieuze bijeenkomst op een finca die een uur verder gelegen was. Een van de aanwezige paramilitaire groeperingen had intussen een nieuw aangestelde commandant, F.(...), die een operatie tegen jullie lanceerde omdat hij informatie had opgevangen dat een rivaliserende groep zich ophield in jullie finca's. Jullie werden die avond omsingeld door leden van de paramilitaire groepering, maar uw oom kon verder onheil voorkomen door te stellen dat het slechts ging om een bijbelstudie. Hij vroeg de belagers om weg te gaan en zei dat er later gesproken kon worden. Na overleg met de nieuwe commandant bleek het misverstand uitgeklaard en u en uw familieleden konden enigszins een goede verstandhouding opbouwen met deze commandant, waardoor de volgende jaren een relatieve rust weerkeerde.

U bleef actief in de finca's, maar nadat deze volledig opgeknapt waren, kwam er een periode waarin er minder werk was. Na onderling overleg met R. A. besloot u zich halverwege 2014 in de hoofdstad te vestigen en daar aan het werk te gaan om geld in het laatje te brengen. U bleef in Bogotá tot begin 2016 en oefende er verscheidene jobs uit, waarna u terugkeerde naar uw finca in Mapiripan.

In 2018 werd commandant F., waarmee u en uw neven enigszins overeenkwamen, gedood bij een actie van de Colombiaanse autoriteiten. Daaropvolgend bleven de paramilitairen aanwezig in de omgeving, maar hielden zij zich meer op in burgervorm. De volgende commandant bleek een stuk grimmiger en de situatie verslechterde. Er werd opnieuw een vacuna geëist, die u en uw neven nu besloten te betalen.

In oktober 2019 kwamen enkele paramilitairen naar u op uw finca. Ze vroegen u of u in het verleden militair was geweest, waarop u hen bevestigde dat u uw militaire dienstplicht had voltooid. Vervolgens gaven ze aan dat de Farc zich in de omgeving aan het reorganiseren was en dat deze vijand bekampt moest worden. U diende zich bij de paramilitairen aan te sluiten. U weigerde, maar deze personen lieten u geen keuze. U kreeg vervolgens twee tot drie maanden de tijd om alles te organiseren, daarna moest u zich bij hen aansluiten. U was echter niet van plan om dit te laten gebeuren en nam de beslissing om te vertrekken. Op 20 november 2019 belde u met uw zus R.(...), die zich in België bevindt, en u legde haar de situatie uit. Zij raadde u aan om naar België te komen, u ging akkoord. Vervolgens begon u uw activiteiten op de finca over te dragen aan uw neven. Halverwege december 2019 kwamen er opnieuw leden van de paramilitairen langs om uw aansluiting te eisen.

U begon ook briefjes van hen terug te vinden op uw finca. Op een gegeven moment vond u een briefje waarop u werd medegedeeld dat men u de volgende dag, op 7 of 8 januari 2020, zou komen halen. U vluchtte vervolgens halsoverkop naar San Martin, Meta, waar u nog een aantal dagen bleef om enkele zaken op orde te stellen. Van daaruit trok u naar Bogotá, waar u nog een tweetal weken bij uw broer verbleef en hem wat hielp bij zijn werk.

Op 10 februari 2020 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deed u op 17 februari 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat men u zal doden indien u terug zou keren naar de finca in Mapiripan.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart en een overlijdensakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u, indien u terug zou keren naar uw finca in de omgeving van Mapiripan, vreest te zullen worden gedood door de paramilitaire groeperingen die u zouden hebben willen inlijven (CGVS, p. 27).

Het CGVS dient echter verscheidene tegenstrijdigheden en markante ongeloofwaardigheden vast te stellen in uw verklaringen, waardoor ernstige twijfels dienen geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven.

Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat de door u beschreven gebeurtenissen omtrent de vermeende gedwongen rekrutering door een paramilitaire groep, werkelijk op geen enkele manier kan overtuigen. De door u geschetste gang van zaken raakt in wezen kant noch wal. Het mag alreeds uiterst merkwaardig worden gevonden dat uw vermeende belagers, paramilitairen, u in oktober 2019 eenvoudigweg op uw aangeven enkele maanden bedenktijd zouden geven zonder meer en dat zij u vervolgens gerust zouden hebben gelaten (CGVS, p. 23). Dat deze paramilitairen vervolgens halverwege december nog eens zouden zijn langsgekomen en dat u hen opnieuw zou hebben kunnen afwimpelen doet tevens de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 24). Daaropvolgend kan het niet overtuigen dat deze paramilitairen u via een briefje domweg zouden laten weten dat ze u wel degelijk de volgende dag, op 7 of 8 januari 2020, zouden meenemen (CGVS, p. 24-25). Een dergelijke werkwijze lijkt niet te passen in het kader van een geharde paramilitaire groepering die zich wendt tot gedwongen rekrutering. Bovendien kadert het allermint in een logisch geheel dat u na de vermeende eis om zich aan te sluiten simpelweg op uw finca de tijd bleef afwachten. Men zou u voor het eerst hebben willen rekruteren in oktober 2019, u zou vervolgens twee tot drie maanden bedenktijd hebben gekregen. Men zou vervolgens nog eens teruggekomen zijn in december 2019, opnieuw blijft u nadien zonder meer op de finca. Het kan op geen enkele manier overtuigen dat u gedurende al die weken en maanden, terwijl u zou hebben geweten dat een paramilitaire groepering u zou hebben willen inlijven, op een doodeenvoudige manier bleef op de exacte plek waar men u altijd kon terugvinden. Het lijkt vervolgens allermint geloofwaardig dat u slechts de dag voor de aangekondigde rekrutering, op 6 of 7 januari 2020, halsoverkop, zonder enige voorbereiding en zonder iets op zak uit de finca zou zijn gevlucht, terwijl u al geruime tijd zou hebben geweten dat de rekrutering stond te gebeuren (CGVS, p. 24). U had daarenboven reeds in november 2019 de beslissing genomen om Colombia te verlaten en naar België

te komen omdat de druk erg groot geworden zou zijn (CGVS, p. 10). Deze beslissing werd reeds genomen na een telefoontje met uw zus die zich in België bevindt. Daarbij mag het ten zeerste verbazen dat dit telefoontje slechts ontstond vanuit een moment van verveling (CGVS, p. 16). Indien u werkelijk een gedwongen rekrutering door een paramilitaire groepering diende te vrezen, dan lijkt het weinig geloofwaardig dat u zich simpelweg zou zitten vervelen. Gevraagd naar een verklaring voor dit merkwaardig gedrag, zijnde nog geruime tijd op de finca blijven terwijl men u in het vizier zou hebben gehad, geeft u aan dat een onmiddellijk vertrek verdacht zou zijn overgekomen, alsook dat u uw zaken op orde moest krijgen en geld moest verzamelen (CGVS, p. 24). Dergelijke verklaring kan allerm minst overtuigen indien u werkelijk een vrees voor vervolging diende te koesteren.

Bovendien dient een tegenstrijdigheid genoteerd te worden met betrekking tot het moment van uw vertrek uit de finca in Mapiripan naar San Martin. U geeft immers aanvankelijk aan dat u de finca had verlaten halverwege de maand, meer bepaald op 15 januari 2020 (CGVS, p. 6). U zou op die datum vertrokken zijn naar San Martin. Later komt naar voren dat men zou hebben aangekondigd dat men u op 7 of 8 januari 2020 zou komen halen en dat u bijgevolg een dag eerder de finca verliet (CGVS, p. 16, p. 24-25). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, geeft u in wezen een misverstand aan, u zou namelijk wel degelijk op 6 of 7 januari 2020 vertrokken zijn en pas op 15 januari 2020 zijn aangekomen in San Martin (CGVS, p. 25). Ook wanneer het CGVS u nogmaals aangeeft dat er wel degelijk gevraagd werd naar de datum van vertrek, en niet van aankomst, blijft u volharden in uw verklaringen. Het kan echter niet overtuigen dat u bijgevolg een tiental dagen zonder iets op zak onderweg zou zijn geweest en dat u een dergelijke zware tocht zou hebben moeten doorstaan (CGVS, p. 26). Zoals hierboven reeds aangehaald was de beslissing om Colombia te verlaten immers al veel eerder genomen en kan het hoe dan ook niet overtuigen dat u tot de dag voor de vermeende rekrutering zou hebben gewacht om te vertrekken.

Het mag eveneens grote verbazing opwekken dat u werkelijk niet weet of de paramilitaire groepering u op de geplande datum, aldus een dag na uw vertrek, effectief op zoek naar u zou zijn langsgekomen bij de finca's (CGVS, p. 25). U kan evenmin zeggen of er na uw vertrek nog naar u werd geïnformeerd. Daarbij is het merkwaardig dat u verklaart nooit uw neven, eveneens verblijvend in de commune van finca's in Mapiripan (CGVS, p. 5, p. 16), te hebben ingelicht over de door u geschetste vervolgingsfeiten. U zou hen nooit iets hebben verteld over de vermeende gedwongen rekrutering, zij weten zelfs niet waarom u het land zou hebben verlaten (CGVS, p. 23-24). Indien de paramilitairen werkelijk naar u op zoek zouden zijn geweest, dan kan het niet overtuigen dat uw neven hier op geen enkele manier van op de hoogte zouden zijn, of dat zij hoe dan ook niets gemerkt zouden hebben van de gebeurtenissen. U geeft immers bijkomend aan dat dergelijke praktijken van gedwongen rekrutering nog zou voorkomen in de omgeving (CGVS, p. 22-23), waardoor de onwetendheid van uw familieleden nog meer doet verbazen. Daarenboven lijkt het bijzonder weinig aannemelijk dat u uw neven niet zou waarschuwen voor hun eigen veiligheid indien de paramilitairen werkelijk inlijvingen aan het opzetten waren en daarbij specifiek naar u op zoek waren. Dat uw neef Miguel niet interessant zou geweest zijn voor de paramilitairen vanwege zijn gezondheidstoestand (CGVS, p. 16), kan in deze niet overtuigen.

Niet in het minst mag het ook vreemd heten dat alhoewel u met uw zus in België overlegde dat u uw geluk in België zou gaan beproeven en een beroep wou doen op de Belgische autoriteiten, u de enige briefjes die uw relaas hadden kunnen ondersteunen, met name de briefjes waarop stond dat de dood u wachtte indien u zich niet zou aansluiten, dat u die briefjes allemaal heeft weggedaan (CGVS, p.24). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het hoeft weinig verder betoog dat alle voorgaande elementen werkelijk de geloofwaardigheid van de door u geschetste vluchtaanleiding onherroepelijk ondermijnt.

Los van het feit dat het betalen van vacuna niet zozeer aan de basis lag van uw besluit Colombia te ontvluchten dienen, ook wat betreft uw verklaringen omtrent het betalen van een vacuna aan de gewapende groeperingen, tegenstrijdigheden worden vastgesteld. Zo stelt u aanvankelijk dat u en uw neven steeds zouden hebben geweigerd om afpersingsgeld te betalen en dat jullie pas een tijd na uw terugkeer uit Bogotá in 2016 en pas na de dood van commandant F. in 2018 vacuna zijn beginnen betalen (CGVS, p. 15). Later verklaart u echter dat jullie jaarlijks een vacuna zijn beginnen betalen een viertal maanden na de moord op uw neef G. in het jaar 2013 en dat u zelf een eerste keer vacuna betaalde een drietal jaar voor 2019 (CGVS, p. 19-20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid houdt u vast aan uw latere verklaringen en geeft u aan dat u misschien in de war zou geweest zijn tijdens het vertellen van uw asielrelaas (CGVS, p. 21). Dit doet echter allerm minst afbreuk aan de duidelijke tegenstrijdigheid.

Daarbij mag het verbazen dat u niet kan aangeven wanneer uw neef M., diegene die het vaakst de vacuna betaalde, voor het laatst afpersingsgeld diende te betalen (CGVS, p. 21). Daarbij kan u ook in wezen op geen enkele manier aantonen dat uw neef, zoals u verklaart, in 2013 gedood zou zijn omwille van het gegeven dat hij weigerde om afpersingsgeld te betalen. In de overlijdensakte die u neerlegt, wordt immers nergens een doodsoorzaak vermeld (zie document 3 in de groene farde van het administratief dossier). Evenmin kan uit dit document worden afgeleid dat de man in kwestie zelfs maar enige familie was van u. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat in deze overlijdensakte de plaats van overlijden wordt aangeduid als zijnde Puerto Gaitan, Meta. Nergens wordt ook maar enige melding gemaakt van Mapiripan, dat gelegen is op ruim driehonderd kilometer van Puerto Gaitan. U geraakt met andere woorden niet verder dan blote beweringen hieromtrent, die in het licht van alle andere vaststellingen niet kunnen overtuigen.

Bovenop de bovenstaande argumentatie, kan het CGVS nog meer ernstige twijfels plaatsen bij de ernst en geloofwaardigheid van het door u geschetste gevaar in de omgeving van uw finca en de zogenaamde problemen die u er alreeds gedurende jaren zou hebben meegemaakt met gewapende groeperingen zoals paramilitairen en de Farc (CGVS, p. 12-16). Zo dient te worden vastgesteld dat u tot tweemaal toe vanuit Bogotá, waar u nooit problemen kende (zie tevens infra), terugkeerde naar uw finca in Mapiripan (CGVS, p. 5-6, p. 14-15, p. 21). Indien de situatie er werkelijk dermate problematisch was, dan mag het verbazing opwekken dat u zich telkens opnieuw vrijwillig terug vestigde in uw finca op de plek waar u naar eigen zeggen vervolging diende te vrezen. Uw neef en vennoot M. C. woont bovendien momenteel nog steeds op de finca en ook uw andere neef R. A. is nog regelmatig te vinden in Mapiripan (CGVS, p. 5, p. 16). Deze vaststellingen doen uw algehele geloofwaardigheid finaal teniet. Zelfs al zou het CGVS u volgen in uw beweringen omtrent de vacuna, in casu quod non, dan nog blijkt uit verklaringen dat dit in wezen een algemeen verspreid probleem zou zijn in de regio (CGVS, p. 18). Er waren immers veel finca's in de omgeving, allen kregen zij volgens u te maken met dergelijke problemen. U zegt hetzelfde over de vermeende rekrutering (CGVS, p. 22). Wederom dient te worden aangestipt dat indien de situatie dermate ernstig was dat deze gelijkgesteld zou kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, het allerminst kan overtuigen dat uw familie tot op heden in de omgeving blijft en dat u doorheen de tijd meermaals naar de finca's terugkeerde.

Daarbij dient het CGVS te benadrukken dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen op geen enkel moment tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend (CGVS, p. 26). U deed nooit aangifte bij de politie of La Fiscalia, noch zocht u op enige andere wijze mogelijke hulp en/of bescherming. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem of misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Uw verklaring, namelijk dat personen die in Colombia aangifte doen vervolgens gedood worden (CGVS, p. 26), is louter een blote bewering. U baseert zich immers slechts op veronderstellingen en rondgaande verhalen, u kan werkelijk geen enkele concrete situatie schetsen die uw beweringen kunnen onderbouwen. Dat u werkelijk op geen enkel moment enige hulp zocht, werpt evenzeer smet op uw algehele geloofwaardigheid. Uw verklaringen bieden geen verschoning, u kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw vermeende problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede dient benadrukt te worden dat de door u geschetste problemen in wezen zeer lokaal van aard zijn geweest. Alle zaken die u naar voren schuift zouden zich hebben afgespeeld op uw finca in de omgeving van Mapiripan, Meta (CGVS, p. 12-16). U verbleef in het recente verleden reeds meerdere keren gedurende aanzienlijke tijd in Bogotá. U heeft in de hoofdstad een broer wonen waarbij u terecht kan en oefende er ook reeds verschillende jobs uit (CGVS, p. 7, p. 10). Daarbij wenst het CGVS met klem te benadrukken dat wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of het voor u een optie zou kunnen zijn om zich in Bogotá te vestigen, u een bevestigend antwoord geeft, u stelt zelfs letterlijk dat u wel kunt terugkeren naar Colombia. U bent enkel bang om naar de finca terug te keren. Het spreekt vanzelf dat er geen nood is aan internationale bescherming wanneer u zelf aangeeft dat u probleemloos elders in het land kunt wonen. U geeft immers te kennen dat het wel degelijk een mogelijkheid zou zijn om in Bogotá te wonen en dat u enkel op aanraden van uw zus een keer uw geluk kwam beproeven in België (CGVS, p. 26-27). Nergens uit uw verklaringen blijkt daarbij dat u in Bogotá ooit maar enige problemen zou ondervonden hebben. Dat u aangeeft dat de economische situatie in

Colombia niet allerbest is en dat u niet weet of u daar de huidige coronacrisis wel zou volgehouden hebben (CGVS, p. 26-27), kan geenszins overtuigen. Het CGVS ziet bijgevolg geen enkele pertinente reden om aan te nemen dat u in Bogotá of elders in Colombia geen fijn en normaal leven zou kunnen uitbouwen, laat staan dat er in de hoofdstad wat u betreft enige vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade zou spelen. Alleszins blijkt hieruit dat er andere overwegingen aan de basis lagen van uw besluit om Colombia te verlaten dan diegene die u vermeldde gezien u blijkens uw verklaringen evengoed ginder had kunnen blijven.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en identiteitskaart neer, dient het CGVS op te merken dat noch uw identiteit, noch nationaliteit in wezen worden betwist. De overlijdensakte van de man die u als uw neef bestempelt, blijkt zoals hierboven reeds geargumenteed geenszins in staat om uw verklaringen enigszins te onderbouwen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat u vermeldde vicevoorzitter te zijn geweest van het plaatselijke actiecomité van de gemeente, u voegde eraan toe dat u eigenlijk weinig uitvoerde in deze functie. Er is geen enkele indicatie in uw verklaringen aanwezig die er op zou kunnen wijzen dat deze functie mede aan de basis ligt van uw vrees voor terugkeer naar Colombia (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.3, CGVS, p.28).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op <https://>

www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat

er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 51/4, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève; artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen; artikelen 10 en 13 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn); artikelen 43 en 58 van de wetten van 18 juni 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken, het hoorrecht, de openbare orde, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, de samenwerkingsplicht alsook een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker geeft eerst een theoretische uiteenzetting betreffende de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Vervolgens vordert hij in hoofddorde de nietigheid van de bestreden beslissing omwille van het feit dat er tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen tolk aanwezig was, hoewel verzoeker conform artikel 51/4 aangegeven had de bijstand van een tolk te wensen. Verzoeker acht hierdoor artikel 10 van de Procedurerichtlijn geschonden, aangezien de administratief assistent van de Dienst Vreemdelingenzaken niet de hoedanigheid van tolk heeft. Wegens het belang van het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoeker er de waarborgen van artikel 13 van de Procedurerichtlijn te moeten krijgen en werd er volgens hem een procedurele onregelmatigheid begaan die van cruciale aard is voor het verdere verloop van de procedure tot de beoordeling van zijn verzoek. Verzoekende partij stelt geschonden te zijn in zijn hoorrecht en het beginsel van de gelijkheid der wapens. Vervolgens verwijst verzoeker naar de taalwet, stelt hij dat artikel 43 van deze wet de diensten onderverdeelt in drie taalrollen, waarop ambtenaren worden ingeschreven na hun taalkennis op officiële wijze te hebben aangetoond, en dat de administratief assistent niet over de bevoegdheid beschikte om interviews in het Spaans af te leggen. Hierna wijst verzoeker erop dat artikel 58 van de taalwet voorziet in de nietigheid van alle administratieve handelingen die strijdig zijn met deze wettekst, en dat de taalwet de openbare orde raakt. Verzoekende partij concludeert dat, gezien de tegenstrijdigheid met de openbare orde, de beslissing dient te worden vernietigd.

Verzoeker vraagt hierna in ondergeschikte orde om de toekenning van de vluchtelingenstatus. Hij wijst erop dat de door hem afgelegde verklaringen over de gedwongen rekrutering in de Colombiaanse context plausibel zijn, en citeert een rapport van Human Rights Watch over de gevolgen voor burgers van het conflict in Colombia. Verzoeker verduidelijkt dat zijn neef nog steeds op de finca woont zonder dat men hem wil rekruteren omdat hij lichamelijke beperkingen heeft ten gevolge van polio, waardoor hij niet in het vizier komt. Verzoeker verwijst naar het gebrek aan effectieve bescherming van de regering om te verklaren waarom hij geen stappen ondernam naar de overheidsdiensten.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij de vice-president was van de “Junta de Acción Comunal” en dat verwerende partij niet heeft onderzocht of dit kon leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker citeert een nieuwsartikel van de site “Colombia Informa” waarin vermeld wordt dat landbouwers en leiders van de Junta de Acción Comunal in juni 2020 gearresteerd werden door militaire troepen op bevel van de nationale regering en twee maanden later nog steeds in hechtenis waren. Verzoekende partij stelt dat verweerder een manifeste appreciatiefout beging door dit onderdeel van de vrees niet te onderzoeken, alsook hiermee een schending beging van het beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid, van de samenwerkingsplicht, alsook de formele motiveringsplicht. Hij vordert hierom de toekenning van de vluchtelingenstatus of minstens de nietigheid van de bestreden beslissing.

In nog meer ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker wijst erop dat de door verwerende partij aangehaalde landeninformatie in verband met de veiligheidssituatie in Colombia dateert van juli 2019 met een update in juli 2020, en dat de verwerende partij aan de samenwerkingsplicht gebonden is. Volgens verzoeker gaat het CGVS in de bestreden beslissing niet na of er elementen bestaan in hoofde van verzoeker op het moment van het treffen van de beslissing die een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen. Verzoeker haalt twee artikels en een rapport van OSAC aan om te staven dat de veiligheidssituatie in Colombia recentelijk verslechterd is, dat het blind geweld in Colombia elkeen kan treffen, en dat er in Bogota een belangrijk risico op terrorisme heerst. Verzoeker voert ook aan dat dat verwerende partij de volledige verklaring van verzoeker uit het oog verliest wanneer zij in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker verklaarde te kunnen terugkeren naar Colombia, en citeert ter staving hiervan uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te vernietigen, in ondergeschikte orde om hem de vluchtelingenstatus toe kennen, en in nog meer ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Verzoeker voegt in bijlage de bestreden beslissing en het bewijs pro deo toe.

3. Nota verwerende partij en Aanvullende Nota verzoeker

3.1. Verwerende partij legt een nota dd. 5 mei 2021 neer waarin zij volhardt in de motieven van de bestreden beslissing.

In verband met het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken citeert verwerende partij arrest nr. 185.993 van de Raad van State van 3 september 2008 en stelt in essentie dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet verbiedt dat de betrokken ambtenaar die het persoonlijk onderhoud met de verzoeker doet, zich uitdrukt in een vreemde taal en dat verder de verklaringen van verzoeker in het Nederlands werden genoteerd en de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld zodat de Nederlandstalige procedure werd gevolgd.

Voor wat betreft het lidmaatschap van verzoeker van de Junta de Acción Comunal, voert verwerende partij aan: *"(...) dat uit de inhoud van de bestreden beslissing en uit de overige stukken van het administratief dossier, blijkt dat de Commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door verzoeker aangereikte feiten en elementen. Aangaande de functie van verzoeker binnen een Junta Acción Comunal sinds maart 2019, werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker zelf aangaf dat hij eigenlijk weinig uitvoerde in voornoemde functie en dat niets in zijn verklaringen erop wijst dat hij omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Immers, verzoeker maakte enkel melding van deze functie tijdens het onderhoud op de DVZ wanneer er expliciet werd gevraagd naar activisme binnen een organisatie in het land van herkomst, en terloops op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS wanneer werd gevraagd naar documenten die verzoeker nog zou neerleggen (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.3 en notities persoonlijk onderhoud, p.27). Verzoeker stelde toen dat hij dienaangaande een document had waarin officieel staat aangegeven dat hij in de zone heeft gewoond waar hij zegt te hebben gewoond. Verzoeker verbond geen andere conclusies aan het document dat overigens nooit werd neergelegd. Wat betreft het internetartikel van 10 augustus 2020 waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, wijst verweerder erop dat het artikel maar gedeeltelijk wordt geciteerd en vertaald en dat de gedeeltelijke vertaling niet voor eensluidend werd verklaard, zodat het overeenkomstig artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit de debatten kan worden geweerd. Overigens dient te worden vastgesteld dat uit niets blijkt wie deze vertaling heeft gemaakt. Voor zover de vertaling correct is, stelt verweerder vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 15 januari 2021 niets heeft verteld over de in het artikel beschreven feiten. Nochtans stelde verzoeker tijdens het onderhoud nog contact te hebben met M. C. die nog op een naburige finca in dezelfde 'commune' in Mapiripan woont en met zijn ouders en partner in Colombia (zie notities persoonlijk onderhoud, p.5, p.8-9, p.16 en p.25). Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, heeft verzoeker aldus op geen enkel moment tijdens de procedure een vrees verbonden aan voornoemde functie. Het post factum aanvoeren van een vrees gelieerd aan zijn voormalig lidmaatschap van een Junta Acción Comunal, is allerminst ernstig te noemen. Verweerder wijst er daarnaast nog op dat in het verzoekschrift geenszins wordt aangetoond waarom verzoeker hetzelfde zou overkomen als de zes landbouwers en leden van de Junta Acción Comunal van 'El Silencio'.*

Verzoeker laat na concreet te duiden welke gelijkenissen er zijn tussen hem en de gearresteerden en waarom/op welke manier dit voorval ook voor hem problemen zou veroorzaken. Uit het krantenartikel blijkt overigens niet duidelijk dat de gearresteerden in dezelfde Junta Acción Comunal zetelden als verzoeker. Er wordt gesproken over “vereda ‘El Silencio’”, waar verzoeker verklaarde te wonen in een finca in “vereda ‘La Cooperativa’” (zie notities persoonlijk onderhoud, p.5). Verweerder concludeert dat gezien bovenstaande vaststellingen, uit het verzoekschrift evenmin blijkt dat verzoeker omwille van zijn voormalig lidmaatschap van een Junta Acción Comunal nood heeft aan internationale bescherming.”

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus repliceert verwerende partij nog: “(...) de informatie die verzoeker bijbrengt, niet van dien aard is om aan te tonen dat de door de Commissaris-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Verweerder wijst erop dat Cedoca de veiligheidssituatie in Colombia voortdurend opvolgt. Recente ontwikkelingen en incidenten worden bij een volgende actualisatie van de COI Focussen opgenomen. In het geval van fundamentele wijzigingen in de veiligheidssituatie, wordt deze informatie in rekening genomen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten hebben voorgedaan in een land dat op grond van de omstandige en nauwgezette informatie van de Commissaris-generaal als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonst dat de feitelijke vaststellingen in de rapporten waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, niet langer actueel of correct zouden zijn. De door verzoeker bijgebrachte informatie is niet van dien aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de veiligheidssituatie in Colombia zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn.”

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 10 juni 2021 neer waarbij hij ten aanzien van de nota van verwerende partij het volgende benadrukt: “Ten eerste, de gelijkheid der wapens en het procesevenwicht worden verstoord, ingeval quod non, uw Raad haar stelling zou volgen dat de ambtenaar zich als tolk mag improviseren zonder enig bewijs van de talenkennis terwijl de verwerende partij in haar nota net wijst op het feit dat het vanuit het Spaans vrij vertaalde passage in het verzoekschrift uit de debatten mag worden geweerd onder artikel 8 van de Procedurerichtlijn. Het is immers merkwaardig dat de verwerende partij in die mate net dezelfde problematiek aankaart als de verzoekende partij betreffende de kwaliteitswaarborg van de vertaling. Het is aldus contradictorisch te stellen dat de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken zonder bewijs van talenkennis een gehoor zou mogen afnemen in het Spaans en te stellen dat een vrije Spaanstalige vertaling uit de debatten kan worden verworpen. Vervolgens, kaart de verzoekende partij aan dat ingeval dit stuk uit de debatten zou worden verworpen, quod non, de anderstalige bronnen van de verwerende partij hetzelfde lot moet worden toegediend. Ten tweede, wenst de verzoekende partij te benadrukken dat aangaande de betrekking in de Junta Accion Comunal niet kan worden beoordeeld op grond wat de verwerende partij prima facie als indruk heeft zonder de verzoekende partij te hebben ondervraagd over de redenen van haar vrees. Zoals in het verzoekschrift werd aangeduid, heeft de verwerende partij geen enkel onderzoek gepleegd naar de inhoud van deze vrees zelf. Zij faalde zodoende in de beginselen van behoorlijk bestuur, haar samenwerkings-, zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht evenals in de motivatie van haar beslissing.”

4. Voorafgaande opmerking

In het verzoekschrift wordt de nietigheid van de bestreden beslissing gevraagd omdat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Spaans werd gehoord zonder aanwezigheid van een tolk.

Vooreerst blijkt dat de proceduretaal het Nederlands is en dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat het bestuur het Nederlands moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Alle verklaringen van verzoeker werden in het Nederlands genoteerd en de bestreden beslissing is eveneens in het Nederlands opgesteld, wat in overeenstemming is met hetgeen artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Deze bepaling verhindert immers niet dat de interviewer zich uitdrukt in een vreemde taal, in casu het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoeker brengt overigens geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Spaans niet of onvoldoende zou beheersen, doch blijft steken in hypothetische opwerpingen. Uit de neerslag van het interview van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, met name de “verklaring DVZ” en de “vragenlijst CGVS”, blijkt niet dat verzoeker er bezwaar tegen maakte dat hij zonder tolk werd

geïnterviewd, of dat er enig vertaalprobleem was. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd verzoeker gevraagd naar het interview bij het CGVS en verklaarde hij dat alles goed was verlopen. Gevraagd of hij de tolk er goed had verstaan antwoordde verzoeker *“Ja. Er was geen tolk, die persoon zelf die het interview afnam, die sprak ook Spaans.”* De dossierbehandelaar reageerde hierop dat dit handig is en dit werd door verzoeker op geen enkele wijze tegengesproken (notities PO, p. 4). Verzoeker haalde dus geen enkel probleem of nadeel aan dat hij zou hebben geleden door de afwezigheid van een tolk, en evenmin vermeldt hij in het verzoekschrift concrete gevolgen die het ontbreken van een tolk voor hem zou hebben gehad. Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier verwezen wordt naar de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoeker verder ook niet aangeeft op welke manier het gegeven dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Spaans verliep een invloed heeft gehad op de bestreden beslissing.

Waar verzoeker de schending van artikel 10 en artikel 13 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005, wijst de Raad er op dat deze richtlijn werd ingetrokken door Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), zodat verzoeker de schending ervan niet dienstig kan aanvoeren. Uit de elementen van het dossier blijkt verder dat verzoeker het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn moedertaal kon voeren en dat de communicatie met de dossierbehandelaar goed verliep. Dat de taalwet geschonden zou zijn, kan evenmin worden aangenomen, daar er geen verplichting is voor ambtenaren om zich enkel uit te drukken in de taal van hun taalrol of enkel de taal van hun taalrol te gebruiken (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Waar verzoeker in zijn aanvullende nota er op wijst dat het contradictorisch is te stellen dat de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken zonder bewijs van talenkennis een gehoor zou mogen afnemen in het Spaans en te stellen dat een vrije Spaanstalige vertaling uit de debatten kan worden geweerd en dat in dit geval de anderstalige bronnen van de verwerende partij hetzelfde lot moet beschoren zijn, wijst de Raad er op dat volgens artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stukken die opgesteld zijn in een andere taal dan deze van de rechtspleging vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling en dat bij gebreke aan dergelijke vertaling de Raad niet verplicht is deze stukken in overweging te nemen. Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij in haar nota er slechts op wijst dat artikel 8 van het Procedurereglement toelaat het in het verzoekschrift geciteerde en van een vrije vertaling voorziene internetartikel van 10 augustus 2020 uit de debatten te weren, maar anderzijds inhoudelijk argumenteert dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment een vrees verbonden heeft aan zijn functie in de junta communal en dat het *post factum* aanvoeren van een dergelijke vrees allerminst ernstig te noemen is. Hoe dan ook doen deze argumenten geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat uit het louter gebruik van de Spaanse taal door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken noch een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwetgeving noch van de taalwetgeving kan worden afgeleid.

Verzoeker maakt niet aannemelijk enigszins benadeeld te zijn geweest door het feit dat het personeelslid bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Spaans hoorde zonder tussenkomst van een tolk, laat staan dat hierdoor zijn verzoek om internationale bescherming niet correct beoordeeld werd.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3, 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

6.2. De kern van verzoekers vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Verzoeker is geboren in Oiba in het departement Santander maar verhuist in 2000 naar San Martin in het departement Meta. Verzoeker doet van 2004 tot 2006 zijn militaire dienstplicht. Verzoeker sticht samen met zijn neven een boerderij, genaamd finca La Corbillera, op gronden in Vereda La Cooperativa, in de gemeente Mapiiripan, departement Meta. Verzoeker woont samen met zijn neven, waaronder R. A. S. en G. S., en nog een andere persoon, M. C., in de vorm van een commune op de finca's op het terrein. De regio wordt geteisterd door gewapende groepen, zowel paramilitairen als FARC. Deze groeperingen komen naar de finca om grond op te eisen en vacuna (afpersingsgeld) te vragen. Verzoeker en zijn neven weigeren. De neef van verzoeker G. S. wordt op 3 maart 2013 hierom vermoord. Verzoeker verblijft hierna een maand in Bogota. Vervolgens keert hij terug naar de finca, die hij verder afwerkt. Verzoeker en zijn neven betalen vanaf 2013 jaarlijks de vacuna. In juni 2013 worden verzoeker en zijn familieleden belaagd door een paramilitaire groepering, die foute informatie hadden verkregen had over de aanwezigheid van een rivaliserende groep in de finca waar zij op dat moment deelnamen aan een bijbelstudie. Verzoeker en zijn neven bouwen nadien een goede verstandhouding op met de commandant van de deze groep, F.. De finca's geraken uiteindelijk afgewerkt en verzoeker laat het beheer over aan R. A.. Hij verlaat de finca en verblijft tussen 2014 en 2016 in Bogota, waarna hij terugkeert naar de finca. In 2018 wordt commandant F. gedood en vervangen door een minder toeschietelijk persoon. In oktober 2019 wordt verzoeker benaderd door paramilitairen die hem zeggen dat hij als ex-militair zich bij hen dient aan te sluiten. In november 2019 beslist verzoeker Colombia te verlaten. Hij wordt nog enkele malen aangemaand om zich aan te sluiten bij de paramilitairen en vindt ook geschreven boodschappen hieromtrent op zijn boerderij. Zijn woning wordt ook enkele keren overhoop gehaald. Wanneer verzoeker een briefje vindt waarop staat dat ze hem de volgende dag, en met name 7 of 8 januari 2020 gaan komen halen, ontvlucht hij de finca en gaat hij naar San Martin in Meta. Twee à drie dagen later reist hij door naar Bogota, waar hij verblijft bij zijn broer tot 9 februari 2020, de dag van zijn vertrek naar België.

Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn originele paspoort en identiteitskaart neer. De Raad acht zijn Colombiaanse nationaliteit, die verder niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende bewezen. De overlijdensakte van de neef van verzoeker, G. S., volstaat op zich niet om verzoekers problemen aantonen. Het document vermeldt geen doodsoorzaak, noch vermeldt de akte de omstandigheden van het overlijden van G. S. Bij de *“plaats van overlijden”* staat bovendien vermeld *“Puerto Gaitan, Meta”*, dat volgens de bestreden beslissing driehonderd kilometer verwijderd is van Mapiiripan, wat niet betwist wordt door verzoeker. Uit dit document kan niet worden afgeleid dat de neef van verzoeker werd gedood omdat hij geen vacuna wilde betalen aan gewapende groeperingen, zoals verzoeker beweert.

De Raad stelt na lezing en analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn voorgehouden vrees met de gewapende groeperingen niet aannemelijk maakt, noch dat hij in geval van terugkeer naar Colombia ernstige problemen zou riskeren.

De Raad stelt immers in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker de door hem verklaarde aanleiding voor zijn vertrek, met name de gedwongen rekrutering door een paramilitaire groepering niet aannemelijk maakt.

De Raad acht het vooreerst bijzonder onwaarschijnlijk dat paramilitairen, die een onwillige ex-militair willen rekruteren, verzoeker eerst een aantal maanden bedenktijd zouden geven en vervolgens een briefje zouden achterlaten met de mededeling dat ze hem de volgende dag zouden komen halen (notities PO, p. 22). Dergelijke handelswijze van de paramilitairen weinig aannemelijk, nu er met deze duidelijke waarschuwing de kans wordt gelaten aan verzoeker om aan de gedwongen rekrutering te ontsnappen. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat de door verzoeker geschetste handelswijze van de paramilitairen zeer onwaarschijnlijk is: *"Het mag alreeds uiterst merkwaardig worden gevonden dat uw vermeende belagers, paramilitairen, u in oktober 2019 eenvoudigweg op uw aangeven enkele maanden bedenktijd zouden geven zonder meer en dat zij u vervolgens gerust zouden hebben gelaten (CGVS, p. 23). Dat deze paramilitairen vervolgens halverwege december nog eens zouden zijn langsgekomen en dat u hen opnieuw zou hebben kunnen afwimpelen doet tevens de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 24). Daaropvolgend kan het niet overtuigen dat deze paramilitairen u via een briefje domweg zouden laten weten dat ze u wel degelijk de volgende dag, op 7 of 8 januari 2020, zouden meenemen (CGVS, p. 24-25). Een dergelijke werkwijze lijkt niet te passen in het kader van een geharde paramilitaire groepering die zich wendt tot gedwongen rekrutering."* De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het verzoekschrift geen elementen aanhaalt die een ander licht kunnen werpen op voorgaande motivering.

De Raad stelt voorts vast dat de handelswijze van verzoeker niet strookt met zijn voorgehouden vrees voor rekrutering door de paramilitaire groepering. Verzoeker werd in oktober 2019 voor de eerste keer gevraagd door de paramilitaire groep om hen te vervoegen (notities PO, p. 24), en besloot toen al de finca te verlaten (notities PO, p. 16). In november 2019 besloot verzoeker na een gesprek met zijn zus om niet alleen de finca, maar het land te verlaten (notities PO, p. 23). In december 2019 kwam de paramilitaire groepering opnieuw langs en nadien haalden ze bij afwezigheid van verzoeker tweemaal zijn finca overhoop. Verzoeker vond volgens zijn verklaringen ook verschillende keren briefjes terug waarop stond: *"ga je aansluiten of je zal sterven"* (notities PO, p. 24). Verzoeker verklaart bijgevolg dat hij wist dat hij zou gedood worden indien hij zich niet aansloot bij de groepering en dat hij al had besloten om Colombia hierdoor te verlaten, maar toch bleef hij op de finca, waar hij op elk moment door de paramilitairen kon worden gevonden.

Bovendien had de paramilitaire groepering gezegd dat ze verzoeker rond 7 of 8 januari zouden komen halen (notities PO, p. 16). Toch bleef verzoeker tot het naderen van deze datum in de finca. Deze handelswijze van verzoeker valt niet te verenigen met de door hem aangehaalde vrees. Gevraagd naar de drijfveren van zijn handelswijze die duidelijk risico's inhield indien hij werkelijk een doelwit voor rekrutering was, antwoordde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij nog in de finca bleef omdat hij contracten diende af te werken om zich niet verdacht te maken en zaken te verkopen om het geld voor de reis te verzamelen (notities PO, p. 24). De Raad is van mening dat dit geen afdoende verklaring biedt voor de vaststelling dat verzoeker, gezien het duidelijke risico, op de finca bleef, zeker nu hij ook verklaart dat hij na zijn vertrek van de finca in januari 2019 het beheer van het vee heeft kunnen overlaten aan M. C. (notities PO p. 16). Verzoeker had dus wel degelijk oplossingen om reeds te kunnen vertrekken zonder zijn finca volledig onbeheerd achter te moeten laten. Daarenboven verklaart verzoeker dat hij halsoverkop vertrok, en niets op zak had (notities PO, p. 24). Deze verklaring kan allerminst overtuigen. Verzoeker wist bij zijn vertrek uit de finca in januari 2020 al geruime tijd dat hij Colombia zou verlaten en dat de paramilitaire groepering hem niet gerust zou laten. Dat hij dan totaal onvoorbereid zou vertrekken is niet aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt verder nog terecht gemotiveerd dat, gezien het feit dat verzoeker al sinds november 2019 wist dat hij naar België zou komen en op dat ogenblik reeds overlegd had met zijn zus in België, zijn verklaring dat hij de dreigbriefjes liet verdwijnen (notities PO, p. 24) niet aannemelijk is, aangezien aangenomen kan worden dat hij al wist dat hij deze nodig zou hebben om zijn relaas bij de Belgische asiendiensten te ondersteunen. Wat er ook van zij, de Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de beweerde schriftelijke bedreigingen en dat zijn verklaringen hierover om de hierboven vermelde redenen niet geloofwaardig zijn.

In de bestreden beslissing wordt ook nog op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegt over de datum van zijn vertrek uit Mapiripan: *“U geeft immers aanvankelijk aan dat u de finca had verlaten halverwege de maand, meer bepaald op 15 januari 2020 (CGVS, p. 6). U zou op die datum vertrokken zijn naar San Martin. Later komt naar voren dat men zou hebben aangekondigd dat men u op 7 of 8 januari 2020 zou komen halen en dat u bijgevolg een dag eerder de finca verliet (CGVS, p. 16, p. 24-25). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, geeft u in wezen een misverstand aan, u zou namelijk wel degelijk op 6 of 7 januari 2020 vertrokken zijn en pas op 15 januari 2020 zijn aangekomen in San Martin (CGVS, p. 25). Ook wanneer het CGVS u nogmaals aangeeft dat er wel degelijk gevraagd werd naar de datum van vertrek, en niet van aankomst, blijft u volharden in uw verklaringen. Het kan echter niet overtuigen dat u bijgevolg een tiental dagen zonder iets op zak onderweg zou zijn geweest en dat u een dergelijke zware tocht zou hebben moeten doorstaan (CGVS, p. 26). Zoals hierboven reeds aangehaald was de beslissing om Colombia te verlaten immers al veel eerder genomen en kan het hoe dan ook niet overtuigen dat u tot de dag voor de vermeende rekrutering zou hebben gewacht om te vertrekken.”* De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en correct zijn, te weerleggen. Daarenboven komt het de Raad niet aannemelijk over dat verzoeker de afstand tussen Mapiripan en San Martin zou afleggen door te wandelen, te liften met onbekenden en bij huizen eten te vragen (notities PO, p. 26), zeker gezien verzoeker met betrekking tot zijn vlucht zelf verklaart *“(…) ik had gehoord en gezien dat er mensen uit wagens werden gehaald en liften, dat als ze gevonden waren, dat die ter plekke gewoon werden vermoord (...)”* (notities PO, p. 26) en verschillende malen aanhaalt dat de regio vergeven is van gewapende groeperingen (notities PO, p. 14, p. 17-18). Verzoeker wist bovendien al maanden dat hij het land zou ontvluchten en het is dan ook aannemelijk dat hij een dergelijke risicovolle en hachelijke vluchtroute zou kiezen.

In de bestreden beslissing wordt voorts nog op goede gronden gemotiveerd dat de handelwijze van verzoeker na zijn vertrek uit Mapiripan niet aannemelijk is: *“Het mag eveneens grote verbazing opwekken dat u werkelijk niet weet of de paramilitaire groepering u op de geplande datum, aldus een dag na uw vertrek, effectief op zoek naar u zou zijn langsgekomen bij de finca's (CGVS, p. 25). U kan evenmin zeggen of er na uw vertrek nog naar u werd geïnformeerd. Daarbij is het merkwaardig dat u verklaart nooit uw neven, eveneens verblijvend in de commune van finca's in Mapiripan (CGVS, p. 5, p. 16), te hebben ingelicht over de door u geschetste vervolgingsfeiten. U zou hen nooit iets hebben verteld over de vermeende gedwongen rekrutering, zij weten zelfs niet waarom u het land zou hebben verlaten (CGVS, p. 23-24). Indien de paramilitairen werkelijk naar u op zoek zouden zijn geweest, dan kan het niet overtuigen dat uw neven hier op geen enkele manier van op de hoogte zouden zijn, of dat zij hoe dan ook niets gemerkt zouden hebben van de gebeurtenissen. U geeft immers bijkomend aan dat dergelijke praktijken van gedwongen rekrutering nog zou voorkomen in de omgeving (CGVS, p. 22-23), waardoor de onwetendheid van uw familieleden nog meer doet verbazen.*

Daarenboven lijkt het bijzonder weinig aannemelijk dat u uw neven niet zou waarschuwen voor hun eigen veiligheid indien de paramilitairen werkelijk inlijvingen aan het opzetten waren en daarbij specifiek naar u op zoek waren. Dat uw neef M. niet interessant zou geweest zijn voor de paramilitairen vanwege zijn gezondheidstoestand (CGVS, p. 16), kan in deze niet overtuigen.” In het verzoekschrift herhaalt verzoeker dat M. omwille van zijn lichamelijke beperkingen niet het risico loopt om gerekruteerd te worden. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat het in het belang was van M., die na het vertrek van verzoeker bepaalde zaken van verzoeker op de finca overnam (notities PO, p. 16), om te weten waarom verzoeker het land diende te verlaten, en dit om enige wraakactie van de gewapende groepering te kunnen voorzien of vermijden. Daarenboven is het ook in het belang van de veiligheid van verzoeker zelf dat hij M. op de hoogte zou stellen van zijn problemen, zodat deze verzoeker op de hoogte zou kunnen houden van eventuele evoluties in verband met zijn problemen en het actuele risico ten aanzien van verzoeker. Dat verzoeker vreest dat de communicatie tussen hem en M. onderschept wordt (notities PO, p. 25) is geen voldoende verklaring voor zijn stilzwijgen, te meer daar verzoeker volgens zijn verklaringen reeds in oktober 2019 voor de eerste keer benaderd werd door de paramilitaire groepering en dus ruimschoots de kans had om M. persoonlijk in te lichten over zijn problemen.

Naast het feit dat verzoeker de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot zijn vertrek uit Colombia, en met name de gedwongen rekrutering, niet aannemelijk heeft gemaakt, stelt de Raad vast dat ook de andere problemen die verzoeker aanhaalde geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Zo maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij en zijn medebewoners ernstige problemen kenden, of dienen te vrezen, omdat ze op de finca afpersingsgeld dienden te betalen aan de gewapende groeperingen.

In de bestreden beslissing wordt de aannemelijkheid van de betaling van de vacuna in vraag gesteld omdat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou afleggen over het moment dat verzoeker en zijn neven vacuna begonnen te betalen: *“Zo stelt u aanvankelijk dat u en uw neven steeds zouden hebben geweigerd om afpersingsgeld te betalen en dat jullie pas een tijd na uw terugkeer uit Bogotá in 2016 en pas na de dood van commandant F. in 2018 vacuna zijn beginnen betalen (CGVS, p. 15). Later verklaart u echter dat jullie jaarlijks een vacuna zijn beginnen betalen een viertal maanden na de moord op uw neef G. in het jaar 2013 en dat u zelf een eerste keer vacuna betaalde een drietal jaar voor 2019 (CGVS, p. 19-20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid houdt u vast aan uw latere verklaringen en geeft u aan dat u misschien in de war zou geweest zijn tijdens het vertellen van uw asielrelaas (CGVS, p. 21). Dit doet echter allerm minst afbreuk aan de duidelijke tegenstrijdigheid.”*

Bij het nalezen van de notities van het persoonlijk onderhoud stelt de Raad het volgende vast. Verzoeker verklaart over de vacuna het volgende: *“Ze zeiden dat we die vacuna moesten betalen met wat we verdienden. We hadden dus elke keer gezegd van ja dat gaat niet, we kunnen dat niet (...) Een tijdje later was mijn neef alleen thuis en dan zijn die leden van de gewapende groepering langsgekomen. Hij heeft dan een grote mond opgezet en gezegd van we betalen niet en we gaan nooit een vacuna betalen. Ze hebben hem dan ter plaatse in het huis gedood.(...) Toen het huis af was ben ik naar Bogota gegaan. In de periode dat er was heeft mijn neef, R. A., heeft die ook wel wat strubbelingen gehad, wat problemen met een gewapende groepering. Geen zware problemen. We hadden afgesproken van te zeggen we gaan altijd zeggen van we gaan er niet op in”* (notities PO, p. 13-14). Uit deze verklaringen begrijpt de Raad dat er volgens verzoeker zeker tot de dood van zijn neef in maart 2013 geen vacuna werd betaald. Nadien kende R. A. nog problemen met gewapende groeperingen, waar de neven besloten niet op in te gaan. Uit de verklaringen zoals genoteerd in de notities persoonlijk onderhoud is het niet duidelijk of het ging om vacuna, of dat de gewapende groeperingen andere eisen stelden aan R. A.. Verzoeker vervolgt: *“Ik was teruggekeerd naar Bogota, ik heb er gewerkt. Mijn arbeidscontract werd opgezegd en daardoor ging ik terug naar de finca. Daar was alles min of meer rustig maar dan is er een operatie gedaan dat ze de commandant hebben vermoord waar min of meer een goede band mee hebben opgebouwd. Die ons toeliet om gewoon te werken. Dan vanaf dan ging het weer...Ik was weer terug naar de finca gegaan omdat mijn neef, we hadden de afspraak dat we gingen afwisselen. Ik ben teruggekeerd naar de finca. Ik heb er dan gewerkt in die periode, dan was er oogst. Dan kwamen er mensen van die gewapende groepering terug om ons te komen afpersen. Gezien we hadden gezien hoe ernstig ze het wel namen, onze neef was vermoord geweest, hebben we dus dan beslist om die vacuna te betalen. Maar dat konden we niet volhouden, dat zou leiden tot ons bankroet. Vanaf dan ben ik...Ik was naar de finca teruggekeerd, we betaalden die vacuna. Tot dan vorig jaar, of ja 2019.”* (notities PO, p. 15). De Raad merkt op dat verzoeker bij dit onderdeel van zijn persoonlijk relaas in een fragmentarische vorm vertelt, waarbij hij geen strikte chronologie aanhoudt en steeds opnieuw refereert naar het moment dat hij terugkeerde naar de finca en dat er vacuna diende te worden betaald. Uit deze verklaringen is het niet duidelijk of verzoeker erop doelt dat de eerste vacuna pas betaald werd na zijn terugkeer uit Bogota in 2016 en de dood van comandante F. in 2018. Geconfronteerd met de incoherentie in zijn verklaringen door de dossierbehandelaar, antwoordde verzoeker zelf: *“Ik heb dus gezegd na de dood van mijn neef ben ik naar Bogota gegaan en dan ben ik teruggekomen en vanaf dan, erna hebben we gezegd dat we gingen betalen. Maar dus omdat hij was vermoord zijn we beginnen betalen zodat we niet de finca moesten verlaten want we hadden er al twee jaar alles in geïnvesteerd en onze hoop daarin gezet. U zei dat jullie pas vacuna zijn beginnen betalen nadat commandant F. was gedood omdat het toen erger werd. En u zei dat commandant F. werd gedood in 2018? (Lange stilte). Goh ja....Ik had wel een paar jaar overgeslagen in de geschiedenis. Er was een sprong van vier jaar, omdat ik in de war was. Maar het is niet zo dat we toen niet betaald hadden tot dat moment. Al die jaren na de dood van mijn neef hebben we wel betaald. F. is gestorven in 2018, maar we hadden wel betaald want anders hadden we niet kunnen blijven in de finca.”* (notities PO, p. 21). Op basis van de verklaringen van verzoeker, acht de Raad zijn uitleg voor de incoherentie aannemelijk, en stelt de Raad vast dat er geen duidelijke tegenstrijdigheid is betreffende het betalen van de eerste vacuna. De bestreden beslissing vermeldt verder dat het verbazend is dat verzoeker niet weet wanneer M. voor de laatste keer vacuna betaalde. De Raad stelt vast dat verzoeker hierover verklaarde: *“Hij heeft dat betaald...Ik weet het niet...We betaalden altijd ongeveer in maart. Maar de dag weet ik niet.”* (notities PO, p. 21) en dus enkel aangaf niet te weten op welke dag M. de vacuna zou hebben betaald, hetgeen de Raad niet onaannemelijk overkomt.

In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn neven vacuna betaalden, stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat G. werd gedood omwille van het niet betalen van vacuna. Waar verzoeker stelt dat G. alleen thuis was, dat de leden van de gewapende groep langskwamen, en dat G. een grote mond opzette en weigerde te betalen, waarop hij werd gedood (notities PO, p. 14), is het de Raad in het geheel niet duidelijk hoe verzoeker aan informatie zou zijn geraakt over wat er zich precies had voltrokken in het huis en wat G. precies aan de groepering had meegedeeld, omdat G. op de dag van het incident alleen thuis was en verzoeker en zijn neven er niet waren (notities PO, p. 14). Verzoeker verklaart bovendien, gevraagd naar wie G. gedood heeft: *“We weten niet wie het juist geweest is, we leiden af uit de problemen die we hebben gehad met die gewapende groeperingen dat...daaruit leiden we af dat zij dat hebben gedaan”* (notities PO, p. 17), waaruit blijkt dat het is niet is vastgesteld door wie of waarom G. vermoord werd en of het motief voor zijn moord enige band vertoont met verzoeker. De overlijdensakte van G. kan, zoals *supra* reeds aangetoond, evenmin de feiten staven.

Wat er ook van zij, het louter betalen van afpersingsgeld is niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Verzoeker blijkt geen concrete problemen te hebben gekend omwille van de betaling van de vacuna. Hij heeft niet aannemelijk gemaakt dat G. vermoord werd omwille van de weigering om vacuna te betalen. De Raad stelt op basis van de verklaringen van verzoeker vast dat het betalen van een jaarlijkse vacuna voor hem ook nooit een reden vormde om de finca of Mapiripan, laat staan Colombia te verlaten. Verzoeker verklaart immers in 2013 een maand in Bogota te hebben verbleven, alsook tussen 2014 en 2016. Beide keren keerde verzoeker vrijwillig terug naar de finca in Mapiripan, waar de vacuna-betalingen gebeurden op jaarlijkse basis. Dit duidt erop dat verzoeker geen ernstige vrees koesterde in verband met de betaling van de vacuna. R. A. en M. C. verbleven bovendien ten tijde van het persoonlijk onderhoud nog steeds op de finca of in de buurt ervan, hoewel niet permanent (notities PO, p. 5, p. 16). Dat zij daar nog steeds verblijven, duidt erop dat zij evenmin een vrees koesteren in verband met de vacuna. De vacuna wordt sinds 2013 jaarlijks betaald en bedroeg in het begin 500.000 pesos, en nadien 1.500.000 pesos en enkele koeien (notities PO, p. 19) of vier of vijf koeien (notities PO, p. 21). Hoewel verzoeker verklaart dat deze betaling zwaar was en zou leiden tot bankroet (notities PO, p. 15), blijkt uit zijn verklaringen dat hij en de andere bewoners van de finca de vacuna tot op heden jaarlijks betalen zonder dat ze hun finca hebben moet opgeven of in dermate wijze in de financiële problemen kwamen dat ze niet meer in hun levensonderhoud of een menswaardig bestaan konden voorzien.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ernstig problemen kende omwille van het betalen van de jaarlijkse vacuna noch dat hij daardoor in geval van terugkeer vervolging of ernstige schade in de zin van de Vreemdelingenwet riskeert.

Aangaande de vrees die verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt in verband met het feit dat hij de vice-president was van de Junta de Acción Comunal in Mapiripan, stelt de Raad het volgende vast. Verzoeker antwoordde bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de vraag betreffende lidmaatschap van een organisatie: *“Voordat ik naar België kwam was ik vicepresident bij Junta de Acción Comunal sinds maart 2019. Wat was uw functie? Eerlijk gezegd deed de president alles en liet geen werk voor ons, maar we hielden wel in de gaten wat ze allemaal deed.”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.3.). Verzoeker vermeldde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen problemen die hij zou hebben gekend door zijn lidmaatschap van de Junta de Acción Comunal. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldde verzoeker in verband met de Junta de Acción Comunal enkel op het einde van het interview, toen er gevraagd werd of verzoeker nog documenten wilde neerleggen: *“(…) En ik heb in mijn vorige interview wel al vermeld dat ik de vicepresident was van de Junta de Acción Comunal. Dat is het actiecomité van de gemeente. Dat is ook een wettelijk document voor de staat, maar dat is me niet gelukt. Dat is het enige document waarin officieel staat vastgesteld dat ik in die zone heb gewoond al die jaren.”* (notities PO, p. 28). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker het document van de Junta de Acción Comunal, dat verzoeker overigens niet neerlegde, schijnbaar enkel aanhaalde om zijn woonplaats te staven. Verzoeker meldde tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkel probleem dat hij zou gekend hebben of zou vrezen omwille van zijn functie in de Junta de Acción Comunal, een functie waar hij volgens zijn eigen verklaringen nauwelijks actief in was. Verzoeker verbindt pas in het verzoekschrift een vrees aan zijn lidmaatschap van de Junta de Acción Comunal, en vermeldt in verband hiermee een persartikel van 10 augustus 2020. Uit de vrije vertaling van dit artikel in het

verzoekschrift blijkt dat zes landbouwers uit Mapiripan, die lid waren van de Junta de Acción Comunal van het pad “El Silencio”, gearresteerd werden omdat zij door de minister van Defensie beschuldigd werden van lidmaatschap van een gewapende groepering. Verzoeker vermeldt in het verzoekschrift geen concrete elementen die hem aan deze zes personen zouden linken, noch concrete redenen waarom de overheid ook hem van iets zou verdenken. Bovendien vermeldt het internetartikel de Junta de Acción Comunal van “Vereda El Silencio” terwijl verzoekers adres zich bevindt in “Vereda La Cooperativa”. Er zijn geen concrete elementen die erop wijzen dat verzoeker in dezelfde Junta de Acción Comunal zat als de in het artikel vermeldde gearresteerde personen. De Raad wijst er bovendien op dat het artikel dateert van 10 augustus 2020. Verzoeker kon dus reeds van de informatie in het artikel op de hoogte geweest zijn tijdens zijn interview op het CGVS op 15 januari 2021. Dat verzoeker hier op dat moment niets over wist of niets over vermeldde, is een verdere indicatie dat hij geen ernstige vrees koestert in verband met zijn voormalige functie in de Junta de Acción Comunal en in elk geval zelf op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud dit niet belangrijk achtte voor zijn verzoek om internationale bescherming.

Ten overvloede stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat de door verzoeker voorgehouden problemen lokaal van aard zijn geweest en dat hij zich verschillende keren gedurende aanzienlijke tijd in Bogota leefde en werkte. Zelfs indien verzoeker ingeval van terugkeer niet in Mapiripan zou kunnen verblijven omwille van een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade, *quod non in casu*, stelt de Raad vast dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in Bogota. Uit artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat een intern beschermingsalternatief slechts kan tegengeworpen worden aan de verzoeker om internationale bescherming voor zover zij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land en er redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij er zich vestigt. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden gesteld: *“Ten overvloede dient benadrukt te worden dat de door u geschetste problemen in wezen zeer lokaal van aard zijn geweest. Alle zaken die u naar voren schuift zouden zich hebben afgespeeld op uw finca in de omgeving van Mapiripan, Meta (CGVS, p. 12-16). U verbleef in het recente verleden reeds meerdere keren gedurende aanzienlijke tijd in Bogotá. U heeft in de hoofdstad een broer wonen waarbij u terecht kan en oefende er ook reeds verschillende jobs uit (CGVS, p. 7, p. 10). Daarbij wenst het CGVS met klem te benadrukken dat wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of het voor u een optie zou kunnen zijn om zich in Bogotá te vestigen, u een bevestigend antwoord geeft, u stelt zelfs letterlijk dat u wel kunt terugkeren naar Colombia. U bent enkel bang om naar de finca terug te keren. Het spreekt vanzelf dat er geen nood is aan internationale bescherming wanneer u zelf aangeeft dat u probleemloos elders in het land kunt wonen. U geeft immers te kennen dat het wel degelijk een mogelijkheid zou zijn om in Bogotá te wonen en dat u enkel op aanraden van uw zus een keer uw geluk kwam beproeven in België (CGVS, p. 26-27).*

Nergens uit uw verklaringen blijkt daarbij dat u in Bogotá ooit maar enige problemen zou ondervonden hebben. Dat u aangeeft dat de economische situatie in Colombia niet allerbest is en dat u niet weet of u daar de huidige coronacrisis wel zou volgehouden hebben (CGVS, p. 26-27), kan geenszins overtuigen. Het CGVS ziet bijgevolg geen enkele pertinente reden om aan te nemen dat u in Bogotá of elders in Colombia geen fijn en normaal leven zou kunnen uitbouwen, laat staan dat er in de hoofdstad wat u betreft enige vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade zou spelen. Alleszins blijkt hieruit dat er andere overwegingen aan de basis lagen van uw besluit om Colombia te verlaten dan diegene die u vermeldde gezien u blijkens uw verklaringen evengoed ginder had kunnen blijven.” Verzoeker haalt geen elementen aan die deze motieven in een ander daglicht kunnen plaatsen. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij bij de vraag of hij kon terugkeren naar Colombia verwees naar de beperkingen omwille van de terreur verspreid door gewapende groeperingen en het feit dat hij het slachtoffer kon worden van blind geweld, merkt de Raad op dat uit de notities persoonlijk onderhoud kan worden afgeleid dat verzoeker duidelijk enkel verwees naar zijn vrees ten aanzien van Mapiripan en geen allusie maakte op een vrees die verband zou houden met gewapende groeperingen in Bogota. Verzoeker antwoordde immers, gevraagd naar zijn vrees bij terugkeer naar Colombia: *“Ik ben bang om terug te keren naar de finca. Ik ben heel erg gehecht aan die finca en terugkeren naar Colombia en niet naar die finca gaan, dat zou voor mij heel erg zijn. Maar als ik terugkeer, dan weet ik dat ze me gaan vermoorden (...) Heeft u mij vandaag alle belangrijke elementen in verband met de reden waarom u niet terug kan naar Colombia en waarom u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend kunnen vertellen? Het is niet dat ik niet kan terugkeren, ik kan wel terugkeren. Maar als ik zou terugkeren zou ik heel erg beperkt zijn want met die gewapende groeperingen...Opmerking tolk: VZ begint opnieuw de problemen uit te leggen.”* (notities PO, p. 27). Met andere woorden, verzoeker stelde heel duidelijk dat hij enkel niet kon terugkeren naar de finca en dit omwille van de door hem aangehaalde problemen met de gewapende groeperingen in Mapiripan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

7.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt, noch aantoonde dat hij geen toegang zou hebben tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend

conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van september 2015, als de COI Focussen *"Republique de Colombia: Situation sécuritaire"* van 7 juni 2018 en *"Colombia: veiligheidssituatie"* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord."

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia* van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Uit verzoekers verklaringen en het administratief dossier blijkt dat verzoeker afkomstig is uit het departement Meta. Volgens de meest recente landeninformatie heerst in dit departement actueel geen intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker nog naar twee artikelen verwijst die stellen dat de veiligheidssituatie in Colombia recent is verslechterd, stelt de Raad vast dat verzoeker met deze informatie niet aantoonde dat er in Colombia actueel sprake is van een situatie waarbij burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; noch dat er in het departement Meta of in Bogota actueel een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet woedt. Het artikel van 4 februari 2021 vermeldt het aantal gevallen van doelgericht geweld die werden geregistreerd in januari 2021. Het artikel van 22 september 2020 vermeldt een verergering van het conflict in rurale zones, zonder dat er evenwel gesteld wordt dat dit heeft geleid tot een toename van het aantal burgers dat slachtoffer zou zijn geworden van willekeurig geweld. Evenmin toont de informatie uit het rapport uit 2019 betreffende het risico op terrorisme in Bogota aan dat de voorgaande vaststellingen op basis van de veiligheidsanalyses in de COI Focus van 13 november 2019 en 27 juli 2020 niet correct zouden zijn.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

9. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad er nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Waar verzoeker zich in zijn middel beroept op het “algemeen beginsel voor voorzichtigheid”, lijkt hij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET